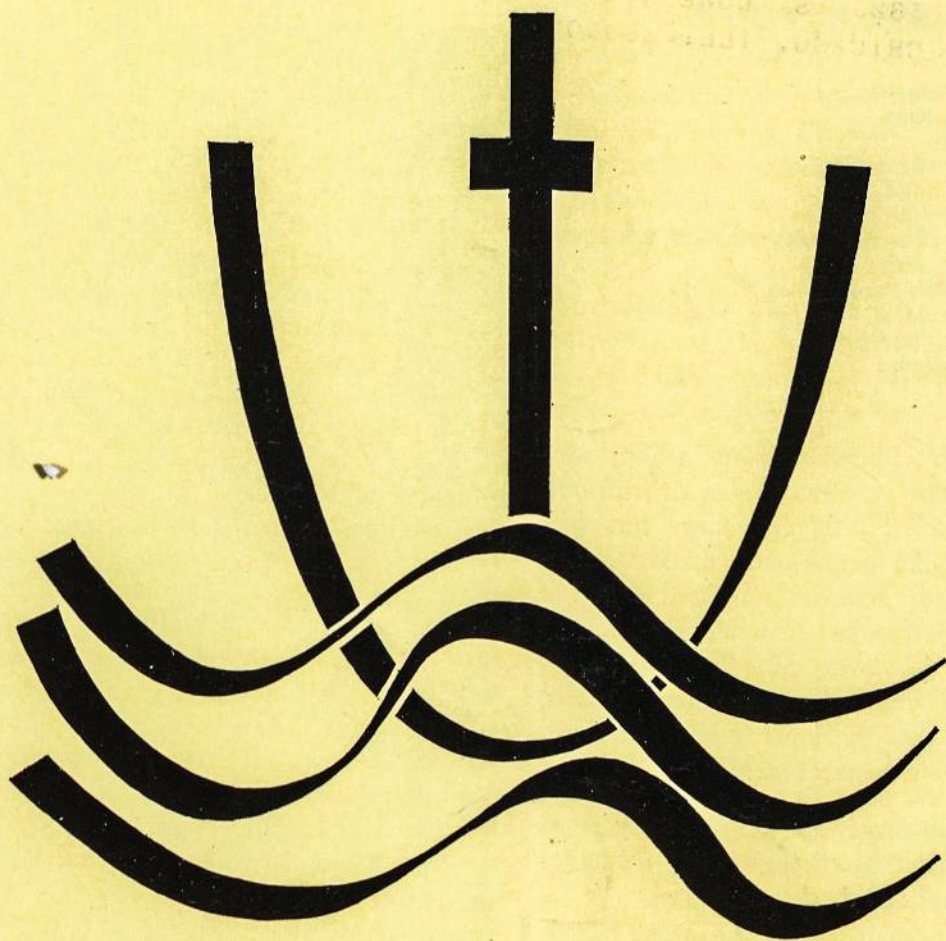

Laiivas

1969 M.

RUGSEJIS — SEPTEMBER 6 D.

NR. 18

ŠIAME NUMERYJE

- ★ Viešpaties tarnaitė
- ★ Gimtoji nuodėmė
- ★ Vaiko malda
- ★ Ir vėl bažnyčios bus pilnos
- ★ Žmogus — mįslė
- ★ Paaukota gyvybė už kitus
- ★ Ko galima išmokti iš trkivyskupo J. Matulaičio (iš vysk. Pr. Būčio raštų)
- ★ Žirklys (Emilia Pardo Bazan novelė)
- ★ Minutė per pasaulį
- ★ Okupuotoje Lietuvoje
- ★ Politikos baruose

Kad paskiri žmonės tiksliau atliktų sąžinės diktuojamas pareigas ir sau, ir įvairioms grupėms, kurioms priklauso, juose turi būti rūpestingai ugdoma aukštesnė dvasios kultūra, panaudojant gausias, šiandien žmonijai prieinamas, priemones. Svarbiausia jaunieji, kokia bebūtų jų visuomeninė kilmė, yra taip auklėtini, kad taptų ne vien apsišvietusiais, bet ir didžios dvasios vyrais ir moterimis, nes tokių mūsų metu nepaprastai reikia.

— Ieva Bitinienė, 2315 So. Oakley Ave., Chicago, amžina Marijonų rėmėjų draugijos narė, mirė liepos 29 d.

VIEŠPATIES TARNAITĖ

Evangelija Luk. 1,26-38

Šeštąjį mėnesį angelas Gabrielius buvo Dievo pasiųstas į Nazaretą, Galilėjos miestą, pas mergaitę, pažadėtą vyrui, vardu Juozapui, iš Dovydo giminės. Mergaitė vadinosi Marija. Įlėjęs pas ją, tarė: "Sveika, malonės pilnoji, Viešpats su tavimi!" Tai išgirdusi, ji sumišo ir klausė savęs, ką tas pasveikinimas reikštų. Angelas kalbėjo: "Nebijok, Marija, nes pagimdysi sūnų; praminsi jį Jėzumi. Jis bus didis ir vadinamas Aukščiausiojo sūnumi; Viešpats duos jam jo tėvo Dovydo sostą; karaliaus Jokūbo giminei per amžius, ir jo viešpatavimui nebus galo". Tuomet Marija klausė: "Kaip tai įvyks, nes nepažįstu vyro?" Angelas atsakė: "Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo galia apdengs tave savo šešėliu; todėl ir šventas gimusysis bus vadinamas Dievo Sūnumi. Štai tavo giminaitė Elzbieta: savo senatvėje irgi pradėjo sūnų. Jai, vadinamai nevaisingąja, dabar jau šeštas mėnuo, nes Dievui nėra negalimo dalyko". Marija tarė: "Štai aš Viešpaties tarnaitė! Tebūnie man, kaip tu pasakei".

Laivas

Religinio ir tautinio gyvenimo dvisavaitinis žurnalas. Eina 50-ji metai

Leidžia Marijonų vienuolija.

Adresas: 4545 West 63rd St., Chicago, Ill. 60629.

Telefonas: LUdlow 5-9500.

Kaina metams: Amerikoje ir Kanadoje — \$4.00, kitur — \$5.00.

Redaktorius kun. Kazys Barauskas

Redakcinis kolektyvas — kun. Feliksas Gureckas, kun. Antanas Nockūnas.

MIC, Vytautas Kasniūnas, Karolė Pažėraitė ir Regina Raslavičienė.

Pirmasis viršelio puslapis A. Korsakaitės - Sutkuvienės.

LAIVAS (THE SHIP). Published bi-weekly at 4545 W. 63 Street, Chicago, Ill. 60629, by St. Casimir American Province of the Congregation of Marian Fathers of the Immaculate Conception of the B. V. M. Second class postage paid at Chicago, Ill. Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 20¢ a copy. Editor: Rev. K. Barauskas

Švč. P. Marija

VYSKUPAS VINCENTAS BRIZGYS

Gimtoji nuodėmė

Kalbėdamas praėjusį kartą apie Švenčiausią Mariją, aiškinau jos nekaltą prasidėjimą, kad ji buvo laisva nuo įimtosios nuodėmės. Šį kartą paaiškinsiu, kas yra įimtoji nuodėmė.

Šventasis Tėvas Paulius VI-sis Tikėjimo išpažinime kalba šiuo klausimu gana plačiai. Prieš kelerius metus buvo išleistas Olandijoje katekizmas, kuris dėl visos eilės trūkumų sukėlė pasaulyje daug kalbų. Ir įimtosios nuodėmės klausimas ten arba visai nutylėtas, arba apie jį kalbama ne taip kaip

moko Bažnyčia. Ar dėl to ar ne, Šventasis Tėvas pakartoja Bažnyčios mokymą.

Tikime, kad per pirmuosius žmones nusi-kalto visa žmonija. Pirmoji žmogaus nuodė-mė pirmoje vietoje ir svarbiausia palietė žmogaus santykius su Dievu. Atsisakymas klausyti Dievo nutraukė tą natūralų ryšį tar-pe Dievo ir žmogaus, kokis buvo pradžioje. Tai palietė žmogaus visą prigimtį. Žmogaus kūno išvaizda gal ir nepasikeitė, bet ir kūno prigimtis buvo tiek giliai paliesta, kad dabar žmogus turi mirti. Visi daiktai, taigi ir žmo-nės, kurie kyla vieni iš kitų, yra tos pat pri-gimties. Kadangi visi kiti žmonės gimė jau po pirmųjų žmonių nuodėmės, tai visi gema tokie, koks žmogus liko po pirmosios nuodė-mės, o ne tokie, koks pirmas žmogus buvo prieš nuodėmę. Dabartinei žmogaus prigim-čiai tenka paveldėti ir pakelti daug blogo. Dabar žmogus nėra toks artimas Dievui, koks buvo prieš pirmąją nuodėmę, yra praradęs daug malonių. Dabar žmogui yra sunku iš-silaikyti tokiu kilniu, koku anksčiau jis bu-vo savo prigimtimi. Žmogaus protas ir valia neteko to troškimo gyventi visa savo būty-be kuo arčiausiai su Dievu, kaip buvo pra-džioje. Žmogus iš žmogaus paveldi ir kaltę ir visas jos pasekmes. Taigi, klaidingai kalba sakantieji, kad žmogus įgimtąją nuodėmę ne paveldi, o kiekvienas asmeniniai ją papildąs. Žinant nuodėmės sąvoką, kad tai yra sąmo-ningas ir laisvas nusikaltimas Dievo valiai, jo įsakymams, yra savaimė aišku, kad vos gimęs žmogus negali tokios nuodėmės pada-ryti. Tiesa, kad mums sunku atsiminti, ka-da mes tapome sąmoningais, tačiau jeigu bū-tume patys papildę tokią nuodėmę, kuri mus taip giliai paliestų, tai žmogus to lemtingo momento niekad neužmirštų. Žmogus pavel-di pirmosios nuodėmės visas pasėkas, ne pats asmeniniai jų užsitarnauja.

Tikime taip pat, kad Kristus žmoniją at-pirko iš įimtosios nuodėmės ir visų kitų nuo-dėmių per savo kančią ir mirtį ant kryžiaus. Tuom Kristus nepanaikino pačios nuodėmės, kad žmonių ji daugiau nepaliestų, neatitaisė tos žalos, kurią nuodėmė padarė žmogaus pri-gimčiai, o tik atidarė žmogui kelią vėl atgau-

ti Dievo malonę, atnaujino tą santykį, ryšį, koks buvo tarpe Dievo ir žmogaus prieš nuodėmę. Prieš Kristų žmogus ir norėdamas negalėjo to ryšio su Dievu atnaujinti, dabar gali. Dievas neatmetė žmogaus neatšaukiamai, tačiau reikėjo, kad žmogus atsisteistų už žmogaus padarytą nuodėmę. Pats vienas žmogus negalėjo to padaryti. Reikėjo tokio būdo, koks buvo Kristaus įsikūnijimas žmoguje, mirtis už žmones. Šios mintys nėra kokia žmonių sukurta filosofija, o jos telpa Apreiškime.

Kad kiekvienas žmogus galėtų Kristaus atpirkimu pasinaudoti ir pats sau būtų tikras, kad jo įgimtoji nuodėmė jam yra atleista, Kristus pats paliko ženklą, per kurį įgimtoji nuodėmė atleidžiama — per krikštą. Kristus neapribojo, kas gali krikštyti, neriboja nei Bažnyčia. Svarbu, kad krikštijantis turėtų intenciją kitam žmogui suteikti krikštą, kokį įsteigė Kristus, pakrikštytų vandeniu vardan Dievo Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Taigi ir nekataliko krikštas yra toks pat kaip ir kataliko. Kas kartą pakrikštytas, to nereikia antrą kartą krikštyti.

Kadangi per krikštą atleidžiama įgimtoji nuodėmė ir visos nuodėmės, jeigu kokios buvo asmeniniai padarytos prieš krikštą (kalbant apie užaugusius), jam atidaromas kelias į Dievo malonę, tai krikštyti reikia ir mažus kūdikius. Reikia ir juos kuo greičiau išlaisvinti iš nuodėmės paskemių slegiančių jų sielą, leisti ir juose veikti Dievo malonei. Šventasis Tėvas nepritaria tiems, kurie mano, kad su krikštu reikia palaukti, kol vaikas tiek paaugs, kad jis pats sąmoningai krikštą priimtų. Tokios nuomonės neįvertina Dievo malonės veikimo kūdikio, vaiko, jau nuolio sieloje.

Krikštytas žmogus kiekvienas gali pajėgti visada pasilikti Dievo malonėje ir džiaugtis ta ramybe, viltim, kurias teikia žmogui gyvenimas Kristaus mums gražintoje malonėje. Daugelis žmonių net ir pakartotinai suklumpa, tačiau po krikšto mes jau galime pasinaudoti Atgailos sakramentu ir vėl susitaikyti su Dievu. Sakiau, kad žmogus gali pajėgti. Iš paties žodžio: gali seka, kad be pastangų tai neįvyksta. Reikia žmogui budėti

Vaiko malda

Kartą turėjau progos pabuvoti vieno pažįstamo inteligento šeimoje, sako vienas pedagogas. Ten esant, atėjo laikas vaikams eiti gulti. Maža dukrelė, atsisveikindama savo mamytę, ją pabučiavo, o mums visiems pasakė labanakt. Kai ji buvo jau prie miegamojo durų, motina jai davė paskutinį patarimą: "Aušrele, gražiai atsigulk ir greit užmik! Tik nepamiršk gerai kremu ištrinti savo lūpučių! Labanakt, mažyte!". Čia tuoj prisiminiau ir kitą motiną, sako pedagogas, kurios prisiminimas vaikams vakare buvo neužmiršti pasimelsti. Tad vieną motiną savo vaikus nakties poilsiui palydėjo su kremu, o kita — su malda Aukščiausiam.

Kai mes buvome maži, visada mus motulė guldydavo, sukalbėjusi drauge su mumis padėkos maldele, o paguldžiusi dar palaimindavo savo motinišku kryžiaus ženklu. Tai ir paaugus nebuvo liautasi atlikinėti maldų bendrai su visa šeima, ypač prieš gulsiant vakare. Visi žinome, kad tėvai vaikams yra pirmasis ir aukščiausias idealas. Į juos nusižiūrėję, jie formuoja savo papročius, stropiai sekdami tėvų pavyzdžiu. Tad ir išmininga ir susipratusi motina, ugdydama savo vaikuose pamaldumo dvasią, neturi sakyti: "Vaikai, eikite pasimelsti!" Bet ji juos kviečia bendrai maldai, sakydama: "Vaikai, eikime pasimelsti!" Vaikas visai kitaip žiūri į maldą, jeigu jis vienas kur nors kampelyje atsi-klaupęs turi atlikti maldos pareigą, lyg kokią baudžiąvą, ir visai kitaip, jeigu jis mato, kad ir tėveliai drauge su jais meldžiasi.

Ar negražus yra reginys, kai šeimos tėvas ar motina vakare dėkoja dangiškajam Tėvui už praleistą dieną! Tada ir vaikai pradeda jausti dėkingumą savo tėvams. Įpro-

ti ir stengtis vengti asmeninių naujų nuodėmių. Šios visos tiesos liečia asmeniniai kiekvieną žmogų, turi begalinės reikšmės mūsų kasdieniniame gyvenime ir mūsų amžinybei.

Kitą kartą rašysiu apie Bažnyčią.

Naujoji marijonų Šv. Kazimiero provincijos vadovybė po savo posėdžių Chicagoje (prie "Draugo" marijonų name). Iš kairės (sėdi) — viceprovincijolas kun. Antanas Miciūnas, provincijolas kun. Juozas Dambrauskas, tarybos narys kun. Donaldas Petraitis, provincijos ekonomo asistentas br. Juozas Landis; (stovi) — tarybos narys kun. Jonas Savukynas, prov. sekr. kun. Artanas Nockūnas, prov. ekonomas kun. Pranas Skrodenis, tarybos narys kun. Pranas Garšva.

čių reikšmė auklėjime šiandien per mažai yra vertinama. Tačiau žmogaus vėlesnis gerumas ar blogumas daug priklauso nuo jaunystėje įsigytų įpročių. Taigi, ir kasdieninė maldimosi praktika, jeigu paprastai atliekama ir ypač neužmirštama vaiko augimo ir brendimo amžiuje, išsivysto į tvirtą įprotį. Tas įprotis palaikys jo santykius su Dievu ir vėlyvesniame amžiuje. Štai pavyzdys:

Kartą į namus įsilaužė plėšikas ir buvo bebando atlikti savo nusikaltimą. Tik staiga jis išgirdo vaiko vakarinę maldą, garsiai kalbamą. Plėšikas susijaudino ir išbėgo iš namų, atsisakęs savo negarbingo plano. Tai yra visai suprantamas dalykas: jame buvo pažadinti vaikystės atsiminimai, kai ir jis, sudėjęs rankutes, vakarais meldavosi. Tų nekaltų dienų prisiminimas jį sulaukė nuo nusikaltimo.

J. Miškinis

IR VĖL BAŽNYČIOS BUS PILNOS

PAULIUS ŽIČKUS

Amerikos astronautai, skrisdami Apollo 8 raketa apie mėnulį 1968 metų Kalėdų išvakarėse skaitė iš psalmių ir tolimomis radijo bangomis mes klausėmės tų gražių ištraukų. Erdvėlaivio Apollo 11-jo astronautai Neil Armstrong, Edwin E. Aldrin jr. ir Michael Collins darė tą patį. O astronauto Edwin Aldrin žmona pasisakė kažin kam artimam, kad jos vyras pasiėmęs į mėnulį komunią (ne katalikų) ir ant mėnulio ją priimsiąs. Amerikos astronautai ne tik iš aukšty-

bių, bet ir žemėje kalba apie Dievą, Jo sutvertą visatą ir žmogų, kuriam pasakęs, kad žmogus bus valdovas visų Jo tvarinių ir kūrinų. Tiesa, komunistinės Rusijos propagandistai skelbia, kad jų kosmonautai skridami erdvėje ieškoję, bet niekur nesuradę Dievo. Tai labai nevykęs ir vaikiškos propagandos pasakymas. Gi amerikiečiai visur mini Dievo esimą ir stebisi jo sutvorto pasaulio grožiu ir tobulumu.

To istorinio įvykio dienomis televizijos programos buvo tik apie pasiruošimą kelionei į mėnulį, pačią kelionę, vaikščiojimą mėnulio dulkėtu paviršium, apie astronautus. Reporteriai stebėjosi ir darė palyginimus apie prancūzų rašytojo Jules Verne numatymą prieš 102 metus, kad trys amerikiečiai pakils iš Floridos ir skris į mėnulį bei nusileis Ramiajam vandenyne. Vėliau ir eilė kitų rašytojų rašė panašias fantazijas, o kino filmų bendrovės gamintojai statė filmas pagal tas fantazijas. Ir reikia stebėtis, kad tų filmų raketos panašios Apollo raketoms. Vaikščiojimas ant mėnulio kengūros šuoliais filmose panašus tam, kurį matėm transliacijose nuo mėnulio. Reiškia, žmogaus fantazija ar nuojauta yra labai arti tikrovei.

Tų televizijų programose apklausinėjant mokslininkus, buvo klausinėjamas ir anglų rašytojas Ray Bradbury. Jis yra, gal būt, Jules Verne pasekėjas. Be kita, rašytojas sakė, kad jis tikįs, kad apie 2000-sius metus bažnyčios vėl bus pilnos žmonių. Šiandien tolstantis nuo Dievo žmogus, sugrįš prie Jo. Tada, esą, išnyks karai, o vietoje ginklų žmonės gamins raketas erdvių tyrimams. Jie nebesiverš į kitų tautų teritorijas, nes visas žmonių dėmesys bus nukreiptas į užkariavimą universo. Tuo ir prasidėsias naujas ir nemirtingas žmogaus gyvenimas. Jeigu rašytojas Ray Bradbury būtų tiek teisingas, kaip prancūzas Jules Verne savo knygoje apie kelionę į mėnulį, pasauliui ir visai žmonijai būtų išganymas.

— Australijos L.B. krašto valdyba nutarė susisiekti su JAV lietuviais solistais (S. Baru ir A. Stempužiene) ir kvieisti juos gastrolem Australijoje.

Žmogus — mįslė

Didieji kūrybos korifėjai apie žmogų

PRANYS ALŠĖNAS

Žmonės jau skrenda mėnulio link, geriau pasakius, jau nuskrenda visiškai jo (mėnulio) aplinkumon ir jau nutūpė jo paviršiuje, tarytum paukščiai milžiniškai aukštuose medžiuose, ruošiasi ištirti jo (mėnulio) paviršių, jo gelmių substanciją ir t.t. Žodžiu sakant, ruošiasi ir gerai jau yra pasiruošę eksploracijai to tolimojo dangaus kūno, esančio šimtus tūkstančių mylių tolimojo nuo mūsų žemės — motinėls.

Deja, žinote, ko žmogus dar nėra reikiamai ištyręs ir tai čia pat — žemėje? O gi — žmogus žmogaus. Jis kaip buvo, taip, galima sakyti, ir tebeprisilieka mįslė — spėjimo ir nuovokos mįslė.

Apie žmogų, kaip tokį, kaip Dievo sutvėrimą, ir panašų į save — į Patį Dievą, gal kiek daugiau yra patyrę ir spėjimų išreiškę — kas? Tik jau ne mokslininkai, bet, pasakytume, filosofai ir dar daugiau — rašytinės minties kūrėjai — daugiausia poetai.

Ko tikisi ir ką randa žmogus pasaulyje?

Štai, Šileris eiliuotam žodyje, apie tai šitaip pasisako:

“Gyventi eidamas žmogus
Aplinkui vien šviesą mato:
Jis tiki laime ir smagus,
Jog žmonėse ją rado.
Ir trokšta įkaršty minties —
Priglaust pasaulį prie širdies.”

Ir kodėl gi ne? Kodėl nenorėt pasaulį priglaust prie širdies, su sąlyga — jeigu pasitiki juo?

Deja, ir pats Šileris, tolimesnėse savo kūrybos eilutėse, posmuoja jau visiškai kitaip:

“Bet vos pamato iš arti,
Jog viskas — žema, menka,

Grūmojančių žmonių spūsty
Ir pats sugniaužia ranką:
Širdis — šalta ir uždara,
Ir meilės karščio nebėra...”

Toliau. Pažiūrėkime ką apie žmogų byloja Bairoinas. Geriau pasakius, ką Bairoinas byloja apie —

Žmogaus senatvę ir jo impulsus?

O gi, va:

“Aš žilas. Bet ne metai, ne —
Skausmai susendino mane;
Aš ne nuo siaubo netikėto
Per vieną naktį pražilau, —
Nuo sielvarto ir vargo kieta
Aš sulinkau ir pabalau.

Iš tikrųjų, gal todėl pats žmogus žemėje — tebėra mįslė, tebėra nežinomas ir neištirtas, kad kitų žmonių nesuprastas, neužjaustas, priešingai — dar skriaudžiamas, kankinamas.

Ach, kaip gi, pasakyčiau, tikėtų tolimesni Bairono kūrybos žodžiai nūdien okupanto kankinamai ir kalamai prie kryžiaus bei kalinamai mūsų — lietuvių tautai ir paskiram žmogui — lietuviui. Vėl cituoju:

“Be saulės, be šviesos, be oro
Rūsy kalėjimo tvankaus
Aš surakintas kankinaus...”

O kas rūpi žmogui šiame pasaulyje?

I tai ieškodami atsakymo — žvilgterėkime į Goethės kūrybą:

“Kas rūpi žmogui? Paganyt akis.
Tad veiksmui, veiksmui valią turit duoti!
Jei pavergsit publikos vaizduotę,
Žioplių minia iš karto pasakys,
Kad ją spektaklis sužavėjo,
Ir, aišku, palinkės jums gero vėjo
Įveikti masę galim tik mase!
Kas duoklę ras žiūrovų širdyse,
Kurie praleido vakarą maloniai...”

Taigi, žmogui reikia kito žmogaus įtikinančios vaidybos, nors, kartais, gal ir netik-

Lietuviai pasaulyje

— Ona Razgaitienė, gyvenanti Clevelando priemiesčio Parma senelių prieglaudoje, liepos 26 sulaukė 100 metų amžiaus. Tarp kitų sveikino ir Ohio gubernatorius F.A. Rhodes. Šimtametė užaugino 10 vaikų. JAV pilietybę priėmė 1917.

— Kun. M. Jarašiūnas, ši pavasarį baigęs teologiją Romoje, atlikęs primicijų mišias Toronte ir Londone, Ont., išvyko dirbuotis į Baltimorės šv. Alfonso lietuvių parapiją, kurioje klebonauja prel. L. Mendelis, lietuvių spaudos ir misijų rėmėjas.

— Baltistikos studijų leidinys “Studii baltici” iš spaudos išėjo Florencijoje. Veikalas apima visą eilę studijų, nagrinėjančių lietuvių, latvių ir senųjų prūsų kalbų problemas. Jų autoriai daugumoje yra užsieniečiai universitetų profesoriai, besidomį lietuvių ir kitų Baltijos tautų kultūra.

ros — apgaulingos, bet... panašios į tikrą. Vaidinsi gerai — būsi gerbiamas ir “rasi vietą žiūrovų širdyse”...

O apie senatvę gi ir kitas, (ne tik Bairoinas), ir, žinoma, daug ankstyvesnis už jį poetas, gyvenęs, netgi, 570 m. prieš Kristų, Anakreonas, šitaip eiliavo:

‘Mano galvą žilės dengia,
smilkiniai balti kaip sniegas,
Burnoje išklibo dantys,
dingo žydinti jaunystė,
Neilgai man liko džiaugtis
šio pasaulio saldybėm...
Graudžiai verkdamas kasdieną
apie mirtį aš galvoju.
Kaip sunku yra keliauti
pragaro klaikion bedugnėn!
Kas į Hadą nugarmėjo,
nebegrįš atgal per amžius...”

Taigi... Jeigu ne toji senatvė, jei ne neno-ras pasiruošti šioje žemėje pomirtiniam gyvenimui, gal, sakyčiau, ir žmogus šioje žemėje būtų ne toks paslaptingas, ne toks nesuprantamas kitam žmogui? Sakau, gal... Kas žino?...

Paaukota gyvybė už kitus

Kai kun. Jurgis Straja buvo areštuotas, tada jis buvo viename Rumunijos kalnų bažnytkaimyje kelbonu. Būdamas rytų apeigų kunigu, buvo vedęs žmoną Mariją ir turėjo 4 metų dukrelę Aniną. Tai buvo 1948 m. tuoj po to, kai rusai surado toje vietoje uranijaus kasyklas ir daugelis jų apsigyveno toje vietoje.

Naktimis girti rusų kareiviai valkiojosi po namus ir prievartavo moteris bei mergaites, kurios patekdavo į jų nagus. Dviejų mėnesių bėgyje buvo nužudytos 6 moterys. Daugelis jų pabėgo į gretimus kaimus, kur nebuvo rusų. Likusios nakčiai slėpėsi klebonijos pastogėje. Rusai surado tą slėptuvę ir visi kelbonijos gyventojai buvo areštuoti. Palikta tik mažoji Anina. Kun. Straja buvo įmestas į kalėjimą ir daugiau neturėjo žinių apie žmoną ir dukrelę.

Aiud kalėjime kun. Straja buvo visiems pamaldumo ir gerumo pavyzdys. Savo gyvenimo pavyzdžiu, malda, pasikalbėjimais atvertė būrį Jehovos liudininkų kalinių. Savo elgesiu užsitarnavo pagarbos net ir iš kalėjimo prižiūrėtojų. Politinis komisaras tai pastebėjęs laikė, kad kun. Straja ten yra pavojingas ir todėl jis buvo perkeltas į Jilava kalėjimą. Toliau apie kun. Strają pasakoja vienas bendrakalyns, vėliau išėjęs į laisvę.

"Jilavos kalėjime kun. Straja skalbdavo senų ir ligotų kalinių baltinius. Savo patarnavimais tapo visų kunigu. Pasiginčydamas su kai kuriais kaliniais ateistais, atvertė juos į katalikybę. Tardymo metu kun. Straja netgi kalėjimo komendantą Steponą įtikino, kad yra Dievas. Po kelių dienų tasai komendantas buvo atleistas iš pareigų, o kun. Straja perkeltas į Baja Spric švino kasyklas. Išvykdamas man padavė laišką, rašytą savo dukrelei. Kadangi netrukus aš turėjau išeiti į laisvę, jis mane prašė surasti jo Aniną ir įteikti jai laišką. Aninos neradau ir laiškas dar ir šiandien

yra pas mane. Štai jo turinys:

Mano brangioji mažoji Anina. Čia rašo tavo tėvelis. Visuomet ir visur mano mintys yra pas tave. Ant niūrių kalėjimo sienų matau tavo šviesią galvutę, o lietuas šlamesyje girdžiu tavo balselį. Jei tu būtum bent su mamyte, nebūtum našlaitė svetimų žmonių tarpe, tarsi žiedas tarp erškėčių. Kai gausi šį laišką, tuoj nubėk pas mokytoją, kad ji tau ji perskaitytų. Paprašyk jos, kad parašytų viską, ką tik žinai apie mamytę, o laišką pasirašyk savo rankyte. Brangioji, nežinau, kada grįšiu namo. Pažadėk man, kad tu savo išgyvenimų niekam kitam nepasakosi, kaip tik Mergelei Marijai ir tavo lėlėms. Pažadėk man, kad būsi gerutė ir eidama miegoti į savo lovelę, niekad nepamiršk pasimelsti į tavo Angelą Sargą".

Kun. Straja naujoje ištremimo vietoje neilgai gyveno. Sunkus ir pavojingas darbas švino kasyklose atėmė jam gyvybę. Vieną dieną jis turėjo išsprogdinti miną. Kai toji sprogo ir po kalno atplaišomis žuvo ir kun. Straja. Kalinių prižiūrėtojas ištisą savaitę neleido palaidoti kun. Strają kūno tyčiodamasis, kad kunigų palaidojimu rūpinąsis pats Dievas...

Taip kun. Straja savo gyvybę užmokėjo nekaltų savo parapijos moterų ir mergaičių gynimą nuo sužvėrėjusių rusų kareivių. Aš, kuris pažinau kun. Strają kalėjime, laikau jį šventuoju. Kasdien į jį meldžiuosiu, kad jis iš dangaus aukštybių globotų nelaimingą rumunų tautą".

J. V.

Trumpai iš visur

— Inž. Kostas Astrovas, atlikęs savo valdišką darbą Indonezijoje, grįžo į Los Angeles, Calif. K. Astrovas yra geologijos specialistas ir JAV valdžios dažnai siunčiamas prižiūrėti statomas aliejaus ir kitokias įmones.

— Amerikos lietuvių katalikų moterų sąjungos 33-čias seimas įvyko rugpiūčio 18-20 d. Grand Rapids, Mich. Iškilmingas Mišias lietuvių kalba atnašavo kun. A. Treška Šv. Petro ir Povilo bažnyčioje.

— Dr. Arvydo Kliorės nuomonė apie Marso sudėtį minima New York Times rugpiūčio 8 d. laidoje tarp kitų mokslininkų pasisakymų.

DIEVO TARNO ARKIVYSKUPO JURGIO MATULAIČIO

Beatifikacijos Bylos Žinios

Nr. 10 (166)

1969 M. RUGSEJO 6 D.

16-JI METAI

KO GALIMA IŠMOKTI IŠ ARKIVYSKUPO JURGIO MATULAIČIO

Iš vysk. Pr. Būčio raštų

Prisiminus a.a. arkiv. Jurgio gyvenimą, pirmiausia mums puola į akis du didvyriški jo veiksmai, būtent: atsistatydinimas iš Petrapilio Dvasinės akademijos inspektorių ir iš Vilniaus vyskupo sosto. Šiuodu įvykiu rodo, kad arkiv. Jurgiui rūpėjo ne savo patogumas, ne savas iškilimas dvasiškos eilės, ne turtas, ne garbė, o vien tik Bažnyčios nauda ir Dievo garbė. Ką jis yra parašęs apie Marijonų vienuolijos vedamąją mintį, tą jis labai ryškiai daug kartų įvykdė savo gyvenime, bet ypatingai šiais dviem atvejais: 1911 ir 1925 metais.

Ne visi lietuviai katalikai užima aukštas vietas, eina garbingas pareigas, tad ir ne visi turi progos pakartoti tokį aukšto laipsnio atsižadėjimą. Bet kiekvienas turi atsiminti, kad dviem atvejais arkiv. Jurgio buvo labai didelis atsižadėjimas savo asmeniškų patogumų ir savo garbės. Tokius atsižadėjimus gali padaryti vien žmonės labai gilaus kuklumo ir labai aukšto bei gyvo tikėjimo. Šios dorybės turi puošti kiekvieną kataliką ir kiekvienas gali jose lavintis, kol pajęs aukščiau statyti bendrąją žmonijos gerovę už savo asmeniškuosius patogumus ir savąją garbę.

Arkiv. Jurgio Matulaičio gyvenime matome ir nepaprastą kantrybę. Jis niekuomet nesiskųdavo. Ir mirė jis dėl to, kad per ilgai kentėjo apendicito skausmus, vadindamas juos paprastu vidurių skaudėjimu. Jis tą padarė ne iš išdykumo, ne iš beprasmių marimosi, bet iš darbštumo. Mat, nenorėjo pertraukti labai svarbaus ir skuboto pranešimo

Šventajam Tėvui apie susidariusią katalikų Bažnyčios padėtį Lietuvoje 1926 m. gruodžio mėnesį. Tą kantrybę ir tą darbštumą taip pat reikėtų pavadinti didvyriškomis arba herojiškomis dorybėmis. To neturi užmiršti ne tik marijonai, bet ir visi lietuviai katalikai. Nelengva yra pasiekti tokį aukštą dorybės laipsnį, bet šitos dorybės yra mums brangios ir brangus šitas jų pavyzdys.

Neapsakomai buvo sunki Vilniaus vyskupo padėtis 1918-1925 metais. Dėl to miesto varžėsi Lietuva, Lenkija ir Rusija. Tos trys tautos ir tos trys valstybės Vilnių minimu laikotarpiu buvo užėmusios kiekviena po du kartu. Jau nekalbėkim apie tai, ką reiškia perkentėti vyskupui tokiam mieste, kur civilinė aukščiausioji vyriausybė iš vieno rankų į kitas pereina šešis kartus, bet atsiminkime prieštaraujančius reikalavimus, tų vyriausybių statomus vyskupui. Tarp tų reikalavimų labai daug buvo gudriai sugalvotų, neteisinių ir įkyrių. Pasaulio diplomatai, kurių daugelis tuo laikotarpiu pabuvojo Vilniuje, ne be reikalo stebėjosi vyskupo išmintimi. Ji buvo daugiau negu nepaprasta. Su jo išmintimi taip pat jungėsi ir stiprybė. Buvo ir drąsos, išstačiusios jo gyvybę pavojun, nepaisant vyskupo sufragano ir kapitulos išpėjimų, bandžusių atkalbėti nuo drąsaus žingsnio.

**Kada iškalbus žmogus netekdavo
iškalbingumo**

Milžiniškos Vilniaus vyskupijos lietuviai

ir gudai niekuomet neužmirš savo ganytojo — užtarėjo. Ir lenkai pripažįsta, kad jis niekuomet nė per plauką nenukrypo nuo teisingumo, gindamas skriaudžiamuosius, užtardamas nelaimingus, saugodamas tikėjimą, Bažnyčią ir sąžinės teises.

Buvo žmonių žemų, vidutinių ir aukštų, kurie Vilniuje vyskupui Matulaičiui kasdien bėrė į jo širdį kartybių, bet kai juos ištiko nelaimė, jis jiems ištiesė meilingą ranką ir padėjo išgelbėti. Kai kurie buvo ir liko nedėkingi niekšai, bet kiti liovėsi žemo darbo ir tapo ištikimi kilnaširdžiui ganytojui. Lengva būtų šitą posakį paaiškinti gausiais gyvais pavyzdžiais. Ir šitame dalyke arkiv. Jurgio Matulaičio dorybė buvo aukštesnė už tą, ką paprastai matome labiausiai pagyrimo vertuose žmonėse.

Arkiv. Matulaitis iš jaunų dienų tapo iškalbus kaip studentas, kaip visuomenės veikėjas, žavintis kaip profesorius, nepaprastas pamokslininkas. Jo raportai į Romą yra pavyzdžiai ramaus, bet gryo stiliaus ir gražios lotynų kalbos. Jis mėgo savo gimtąją kalbą ir puikiai ją mokėjo, sekdamas kalbininkų nurodymus. Viename dalyke jis neturėdavo iškalbos, būtent, kai reikėdavo minėti žmonių kaltes ir ydas.

Šiuos dalykus aš pats patyriau, kuris jį pažinau iš jaunų dienų. Su juo drauge buvau gimnazijoje, su juo drauge mokinausi Petrapilyje ir Friburge, su juo drauge dirbau tame pačiame Petrapilyje, iš arti mačiau jį atnaujinant Marijonų vienuoliją, šalia jo tuose pačiuose namuose gyvenau Kaune paskutinius jo gyvenimo 1926 ir 1927 metus. Jei reikia mums pavyzdžio, tai negalime rasti geresnio taip arti, kaip jis yra mums artimas.

Kai jo kūnas buvo perkeltas iš Kauno į Marijampolę, netenka abejoti, kad jo siela jau tikrai danguje. Padarykime jam dar vieną džiaugsmą viršaus: būkime tokie katalikai, tokie veikėjai ir tokie apaštalai, kaip jis mokino ir savo pavyzdžiu parodė.

1934.10.25

DIEVO TARNO ARKIV. J. MATULAIČIO Beatifikacijos bylai aukos

Gauta Londone per kun. K. Matulaitį,

Iš Arkivysk. Jurgio Matulaičio užrašų

Širdis, Dievo ir attimo meile liepsonojanti, daug yra vertesnė, negu kažin koki mokslai. Taigi svarbu savo sielą išsergėti skaisčią, nesubiauriotą. O kaip po purvus braidžiojant sunku nesusipurvinti, taip besimaišant išvien su visokiais žmonėmis, besiklausant visokių kalbų, bežiūrint į visokią apsiėjimą, sunku savo sielą nesuteršti, savo būdą nesugadinti.

Tuo tarpu ir ateitimi per daug nesirūpinkite nei nepasiduokite baimei ir abejojimams. Kad žmogui tik savo jėgomis viskas prisieitu daryti, žinoma, būtų ko nusiminti, nes esame silpni. Bet Dievas mūsų galbėtojas ir galybė, su Jo pagalba viską galime.

Tikra vienuolė privalo trokšti ne ramaus būvio, bet darbo ir pasišventimo Dievui ir žmonėms (Iš laiško M. Rūškytei, 1910.1.22).

—

Prie tobulybės priklauso ir mokėjimas savo netobulumus kantriai nešti, geriau sakant, kantriai ir patvariai su jais kovoti (Iš laiško kun. A. Civinskui, 1909.11.26).

—

Mano šūkis tebūna: Visame kame Dievo ieškoti, visą ką didesnei Dievo garbei daryti, į viską Dievo dvasią įnešti ir viską ją perimti (1910.10.14).

MIC 1969 m. balandžio-liepos mėn.

Anglijos pinigais po 2 svaru auکوjo: Juozas Pakalnis, Marija Griškauskienė, Kazys Drungilas; po 1 svarą: I. Einikis, Apolonija Rudoff, Balys Kliorys, Petras Bulaitis, P. ir O. Endriukaičiai; po 10 šil.: J. Gudaitis, Jonas Pustila, I. Gineikis, M. Kleizienė.

Amerikos pinigais \$20.00 Bronė Kilikevičienė; \$5.00 Juozas Ročkus, Agota Žukauskienė; \$2.00 Kotryna Liegienė; \$1.00 Petronėlė Pleinienė ir Am. Augienė.

Kanados \$5.00: Ona Gataveckienė.

Generalinė Marijonų Postuliacija nuoširdžiai dėkoja aukotojams-joms ir praneša, kad už visus Gerardarius kasdien meldžiasi Romos Marijonų koplyčioje.

EMILIA PARDO BAZAN

ŽIRKLĖS

Garsioji ispanų rašytoja grovienė E. Pardo Bazan pasižymėjo ir kaip puikių, neužmirštamų novelių autorė. P.G.

— Vedusieji — sakė tėvas Baltaras, ramiai įsiterpdamas į gana paprastą ginčą — vedusieji... yra panašūs į žirkles.

— Į žirkles, tėve? — nustebęs sušuko vienas dalyvių. — Tai labai originalus palyginimas!

— Daugiau nei originalus, tinkamas — pareiškė kunigas, ženklui atsisakydamas nuo antro Rygos kuennelio stikliuko. — Kaip tamsotos žinote, žirkles yra įrankis, susidedas iš dviejų lygių ar labai panašių dalių, sujungtų to paties metalo vinuku. Kad ir kaip būtų puikios ir išaštrintos, jeigu nebus to vinuko... žirkles niekam netinka. To gi vinuko sujungtos, gali dieviškai karpyti gyvenimo audeką.

— Sutarta — tarė kitas besiklausiusiųjų (žmogus prityręs ir truputį šelmiškas) — reikia, kad tamsta mum pasakytum, ar tiki daug esant puikių žirklių.

— Puikių dalykų niekad nesti gausu... arba bent esame tokie nepatenkinti, kad visad mum atrodo, jog jų mažai, — besišypsodamas atsakė tasai evangeliškas (gražus susijungimas) ir kartu išauklėtas žmogus. — Nors su tuoktuvių sėkmė priklauso nuo vinuko.., bet taip pat ir dalių gerumas labai daug reiškia... Tamstos įeiskite į krautuvę ir paprašysite žirklių. Jums išims pora tuzinų, iš pažiūros vienodų ir tos pačios kainos. Vien tik pamėgę abu tuzinus ir namie bevartodami galėtumėte išsirinkti geriausius: tik bevartojant pamatome žirklių tinkamumą. Tuo siuvėjos taip įsitikinusias, kad gerų žirklių neparoduotų nė už šimtą pezečių. Aš radau auksines žirkles! Ar tai nuostabu? Prigimta meilė, dieviškos ugnies nuvalyta! Tamstoms papa-

sakosiu vieną atvejį, kurį mačiau ir kuris mane sujaudino... nors tai tebuvo paprasta drama, o jos veikėjai paprasčiausi, prozaiški žmoneliai...

Begyvendamas S. vienuolyne norėjau atsigauti nuo drugio, kurį sugriebiau Tangere, ir kuris prikibo kaip moliuskas, ir turėjau progą pažinti, tarp daugelio kitų šeimų, vieną porą, gelumbių ir drobių pardavėjus, išikūrusius Senoje aikštėje, netoliese nuo katedros. Ji neidavo išpažinties pas mane, bet tik pas savo kleboną, bet mėgdavo su manim draugiškai pasitarti. Ji vadinosi Konsuela, o jis Andrium. Pasiturį ir sutarią, būtų galėję būti laimingi, jeigu nebūtų turėję sūnaus, tikro Barabo antrininko, kuris jiems pridarydavo nemalonumų kiekvieną rytą ir gėdos kiekvieną vakarą. Mušeika, sugedėlis ir eikvotojas. Nei jo motinos ašaros, nei tėvo barimai, nei įtikinėjimai, kuriuos abiejų prašomas, dažnai nukreipdavau į jį, jo nepaveikė atsisakyti nė nuo vienos savo ydos. Kadangi vyrukas atrodė nepataisomas, patariau jiems jį išsiųsti į tokią šalį, kur nepriteklus ir paramos stoka jį verstų savim pačiu pasirūpinti.

Ši mintis labai patiko tėvui, ir pati motina pamatė, kad tai buvo vienintelė priemonė, ir, tremiamajam pasirinkus Manilą, jis išvyko su labai įtikinančiais rekomendaciniais laiškais mūsų ordino vienuolyno rektoriui.

Po šešerių mėnesių pradėjau gauti malonias žinias apie mano rekomenduotojo elgesį: buvo giriamas jo darbštumas, apsukrumas; jis taisėsi. Seniai, tai patyrę, iš džiaugsmo netilpo savo kailyje. Tai rektorius man at-

siuntė tas geras žinias, nes vyrukas nemėgo rašyti.

Taip prabėgo kuris laikas, kai vieną dieną rektoriaus laiškas užuot laimės, atnešė baisią žinią: Andriaus sūnus muštynėse buvo peiliais subadytas, išėjus iš gaidžių rungtynių. Apie įvykį man buvo pavedama pranešti tėvams.

Liūdnas buvo pavedimas, bet visad vaikštomė liūdesio supamė, ir tardamas, kad tėvas pirmą akimirką bus stipresnis už motiną, į savo vienutę pasišaukiau Andrių ir, kaip sugėbėdamas geriau, daviau jam išgerti kartų gurkšnį. Nebuvo kurčias suprasti, bet man rodė greičiau nujautė. Vos ištariau „žaizdos“, jis išvertė „mirtis“. Neverkė, bet jo veido išraiška buvo kaip nusikaltėlio, kai atidarius kalėjimo vartus, atsiduria prie kartuvių papėdės (naudojuos tuo palyginimu, nes esu gelbėjęs keletą nelaimingųjų tokią karčią valandą).

Ir kai tik Andrius atgavo žadą, sudėjo rankas ir tarė: „Tėve, turiu tamstą prašyti vienos didelės paslaugos. Sutarkime, kad Konsuela niekad nepatirs apie įvykį. Prieš keletą metų mano žmona buvo labai stipri; sūnaus nuodai ją užmušė, greitai jai sukaks šešiasdešimt ir ji serga sunkia liga, savotišku išsisėmimu. Patyrusi apie nelaimę, tučtuojau nueis jam įkandin. Jeigu sugebėsime nusišėpti, kad vaikas nužudytas... (taip jį vadindavo, nors jam jau buvo per dvidešimt septynerius), gali dar kiek patverti. Aš apmokėsiu visas išlaidas, kokios ten galėjo susidaryti...: laidotuvių, teismas... Atleidžiu žudikams..., bet tegul Konsuela nieko nežinos“.

Sutikdamas, gerai ar blogai pasielgiau? Nežinau. Širdis mane prašė patenkinti to nelaimingojo prašymą. Kas dvi ar tris savaites eidavau į krautuvę su pramanytais laiškais, tariamai gautais iš Manilos, kuriuose buvo rašoma apie išvykėlį ir giriama jo pažanga darbe, tvarkingumas bei dorumas.

Konsuela, kurios liga akims matant plėtėsi, ir kuri tolydžio kosėjo ir labai silpnėdavo, atsigaudavo nuo jų skaitymo ir vaikiškai džiaugėsi, reikalaudama kad ir Andrius jai pritartų.

— Matai, Andriau, kaip mus užtaria šventasis Antanas? — sušukdavo nuo ašarų sustiklėjusiom akim. — Matai, kokia laimė! Viskas jau geras, jau padoriai elgiasi. Taip, kad ten išbuvęs keletą metų... sugrįš čia ir jam perduosime mūsų krautuvę. Tėve Baltarai, duosiu truputį pinigų, kad ten jam įteiktų, gerai žinome kas yra jaunystė... ir aš noriu, kad mano vaikui nieko nestigtų.

Ir josios vyras, dusdamas ir pamėldamas, atsakydavo:

— Gerai, moteriške, atnešk kunigui anuos pusančio šimto pezečių, bet dėl to nėra reikalo jaudintis. Kaip kvaila!

Pinigus, kuriuos man įteikdavo motina, kad jais pasinaudotų sūnus, tėvas slapta man liepdavo panaudoti Mišioms už jo vėlę.

Aš nuo savo rolės nenukrypėdavau nė trupčio, nes matydavau Konsuelą vis blogėjant; kiekvieną dieną žinios durklas būtų pavojingesnis. Andrius, ar tai bijodamas mano neapdairumo, ar nenorėdamas nutolti nuo ligonės, visad dalyvaudavo man juos aplankant.

Juos rasdavau draugėje, kaip paukščius, tupinčius ant tos pačios šakos, ir kurie susiglaudžia, kad nebūtų taip šalta. Ji kosėdavo ir tvirtindavo, kad „tai niekis“. Jis — paraudęs, pusiau uždusęs, bet semdamas jėgas iš silpnumo, kad pajuokautų su žmona.

Ir pirmyn su laiškais, kurie taip paveikdavo vargšę motiną, kad netgi, tariaus matą, kai jos vyras nežiūrėjo į mus, pritarimo, padėkos, maldavimo ženklus. Aš juos aiškinau taip: „Nors vyrukas ir kvailybę padarytų, tamsta sakyk Andriui, kad jo sūnus elgiasi kaip angelas“. Tai buvo tik mano prielaida, nes, kartoju, niekad neradau Konsuelos vienos.

Vieną pavakarę nelaiku mane pašaukė. Andrius atėjo pasakyti, kad jo žmona merdėjo, ar netoli to, kad įsigeidė pas mane atlikti išpažintį, ir kad reikia sugalvoti laišką nuo „vaiko“, gal tuo būdu būsią galima bent keletai dienų prailginti jos gyvenimą, pridūrė baimingai, ir aš negalėjau atsakyti tos pasakutinės paslaugos.

Vos man įžengus į jos kambarį, Konsue-

la pažvelgė į vyrą ir Andrius išėjo, ryškiai mostelėdamas, įspėdamas ir maldaudamas.

Aš prisiartinau prie ligonės, kuri paskubomis judino lūpas, tartum besimelsdama; atsisėdau išgalvėse ir kalbėjau meilūs žodžius, kurie yra, kaip balzamo lašai, ir kuriuos iš papratimo sakome mirštantiesiems; bet buvo didis mano nustebimas, pamačius, kad atsukusi į mane veidą, kuriame spindėjo dėkingumas, ir paėmusi mano rankas pabučiuoti, man tarė:

— Tėve Baltarai, tegul Dievas tamstai atlygina už tai, kad taip ilgai apgaudinėjai mano vyrą! Pasižadėk, kad neatversi jam akių ir man numirus!

— Ką tai reiškia? Apgauginėti? — perklausiau, manydamas, kad pradeda kliedėti nuo silpnumo ir karščio.

— Jeigu ne tamsta, — tęsė, nekreipdama dėmesio į mano žodžius, — Andrius taip pat būtų bimirštąs, nes žinotų „apie vaiką“... Tegul nesužino niekad!

— „Apie vaiką“? — sušukau prisimindamas pažadą Andriui. — Betgi vaikas yra gyvas ir sveikas, netrukus sugrįš ir tamsta apkabins!

— Jį apkabinsiu tik anam pasaulyje... Tamsta manim nesirūpink, nes aš supratau iš karto, ir netgi man sakė širdis... Tamsta manai, kad aš ten neturėjau žmogaus, kuris man parašytų kaip vyksta mano sūnui? Laiškia ateidavo mano draugės vardu ir tuo būdu Andrius negalėjo patirti kas su juo nutiko. Ir kadangi aš jam parašiau paprašyti tėvą rektorių mano vyrui pranešinėti tik linksmas ir geras žinias, kai tamsta ateidavai su prasimanytais laiškais, kad vaikas gyveno ir dirbo... aš tamstai pagelbėdavau apgauginėti vargšą Andrių..., kuris nelabai stiprus... ir kuriam pavojingi nesmagumai. Tėve, man būdavo sunku apsimesti, nes per tiek bendro gyvenimo metų nieko nuo jo neslėpdavau.

Čia tėvas pertraukė savo pasakojimą ir, apsidairęs aplink, pamatė mūsų veiduose giliausią užuojautą.

— Tuo būdu abudu žinojo ir abipusiai tai slėpė! Kokia išvidinė drama! — sušuko tas, kuris pirma buvo prabilęs.

TRUPUTĮ POLITIKOS

— Sovietų Rusijos ir Kinijos santykius įtempė abipusių aukų pareikalavusios kautynės Kazachstano respublikos ir Singkiango provincijos pasienyje, centrinėje Azijoje. Pasak Pekingo, kautynės išprovokavo Jumino rajonan įsiveržę sovietų kariai, remiami tankų ir malūnsparnių. Maskvos teigimu, invazijos veiksmų griebėsi kiniečiai. Abi pusės dabar telkia kariuomenės dalinius ir grasina viena kitai. Singkiango provincija — jautriausia Kinijos vietovė, nes ten yra uranijaus kasyklos, naftos šaltiniai ir atominių bandymų centras Lop Nor. Propagandinė dvikovoj Pekinas Kremliaus vadus susodino ant tos pačios laktos su Adolfu Hitleriu ir karą Azijoje pradėjusiu Japonijos premjeru H. Tojo. Sovietų Sąjungai metamas kaltinimas, kad ji ruošiasi Hitlerio stiliaus žaibiškam karui.

— Rusai bolševikai nutarė parduoti paminklus Novodevičy kapinėse. Komjaunimo laikraštis „Komsomolskaja Pravda“ Maskvoje paskelbė 17 leningradiečių menininkų ir istorikų skundą, protestuojantį prieš Leningrado vykdomojo komiteto nutarimą parduoti paminklus Novodevičy kapinėse Kryžius, antkapius ir obeliskus dabar ten „puošia“ kainų kortelės. Šiose buvusiose ortodoksų kapinėse yra palaidoti rašytojo Levo Tolstojaus šeimos nariai, kompoz. N. Rimskis-Korsakovas, anarchistas P. Kriptonkinas, dailininkas M. V. Vrubelis ir daugelis kitų žymių žmonių. Vykdomasis komitetas teisinasi, kad antkapiai buvę apleisti, neprižiūrėti ir dėlto kenę miesto grožiui.

— Apie tas žirkles, tėve, — tarė skeptikas, — tamsta teisingai gali tvirtinti, kad jos buvo gyno aukso ir dar su deimantų akutėm.

— Galiu tvirtinti esąs matęs praskėstas kryžiaus ženklus — ryžtingai atsakė vienuolis.

Išvertė P. Gaučys

PETRAS P. ČINIKAS, MIC

Tikėjimas juos išgelbėjo

Šiaurės Korėjos komunistai neįstengė palaužti "Pueblo" laivo įgulos. Amerikos laivas "Pueblo" plaukė tarptautiniuose vandenyse netoli Korėjos, rinkdamas įvairių slaptų žinių su elektroniniais įrankiais. Šiaurės Korėjos laivai pagrobė amerikiečių laivą ir visą įgulą. Per 11 mėnesių Amerika nepajėgė išlaisvinti laivo įgulos iš komunistų rankų ir 82 vyrų įgula buvo laikoma kalėjimuose. Komunistai mėgino moraliai palaužti belaisvius, prievartaudami atskirus įgulos narius, kad jie atsižadėtų Dievo.

Kartą keturiasdešimt vyrų belaisvių žaidė volleyball dideliame kieme. Komunikacijos technikas Donald Peppard pastebėjo kieme medinę dėžę. Jis slapta parsinešė tą dėžę į baraką ir iš medžio išsidrožė kryžių maldai. Komunistai rado išdrožtą kryžių, darant kra tą barake. Technikas Peppard buvo pašauktas pasiaiškinti, kodėl jis laiko tą kryžių. Jūrininko akivaizdoje komunistai sumindžiojo kryžių, apdaužydami jį patį.

Įgulos gyvenimas buvo sunkus: maistas blogas, didelės grupės vyrų turėjo gyventi mažuose kambariuose, ir buvo nuolatiniai apklausinėjami bei varginami nakties laiku ir t.t. Be to, raudonieji bandė iš jūrininkų širdies išplėšti tikėjimą.

Kokios Dievo malonės?

Komunistai nuolatai primindavo jūrininkams, kad jų kalėjimas ne bažnyčia — neturi būti vietos maldom.

Elektronikas technikas James Kell, sąmoningas katalikas ir katalikų vadas kalėjime, greitai neteko rožinio, kurį įvairiais būdais slėpė. Jis ir kiti katalikai jūrininkai kalbėjo rožinį kiekvieną dieną, naudodami rožinio vietoj savo rankų pirštus.

Kitas komunikacijos technikas Charles

Sterling buvo nuvestas į apklausinėjimų kambarį, pastebėjus jį besižegnojant prieš valgi. Jauno techniko komunistai kelis kartus prašė pakartoti maldos žodžius: "Laimink Dieve šiuos valgius, kuriuos priimam iš Jūsų malonės". Raudonieji norėjo žinoti apie kokias malones jis kalbėjo. Pasak komunistų, valgio malonės ateinančios iš Korėjos piliečių, kurie apmoka už maistą. Galutinai jį paleido iš tardymo kambario, sakydami: "Nebūk gi kvailas. Kiti juokiasi iš jūsų".

Kai "Pueblo" jūrininkai pamatė, kad tikėjimo pasireiškimai jų tarpe erzino komunistus, jie dar drąsiau telkdavosi grupėmis ir meldavosi. Katalikai, protestantai pastoviai rinkdavosi maldoms. Penkiems mėnesiams praslinkus po įkalinimo, vis daugiau telkdavosi į pamaldas. Kurie nepaisė tokių susitelkimų prieš įkalinant, dabar pradėjo pastoviai bendrai melstis. Kuo ilgiau jūrininkai sėdėjo kalėjime, tuo daugiau jie ieškojo paguodos ir pastiprinimo maldoj.

Kitaip gyvensiu

"Pueblo" laivo įgulos narių tarpe buvo vienas ligonių slaugytojas, Herman Baldridge, kuris buvo išlavintas pagelbėti ligoniams, nes tokie laivai buvo permaži turėti gydytoją. Šis slaugytojas prisipažino, kad įstojus į laivyną, jis visiškai nepaisė tikėjimo. Situokęs su japoniuke, jis nekrikštijo vaikų. Praslinkus šešiams nelaisvės mėnesiams, jo tikėjimas gerokai pagyvėjo ir jis tapo vienas iš uoliausių praktikuojančių tikėjimą protestantų. Tikėjimas ir malda slaugytojui davė jėgos pakelti visus kalėjimo vargus ir komunistų žiaurumus. Jo nuolatinis pareiškimas būdavo: "Aš kitaip gyvensiu, kai sugrįšiu į Ameriką".

Įgulos karininkai visad buvo įkalinti atskiruose kambariuose ir jie negalėdavo susisiekti su paprastais jūrininkais. Tai jų gyvenimas būdavo visai skirtingas ir jiems nebuvo progų sueiti bendrai maldai. Naktį jūrininkai turėdavo bendras maldas. "Mes bijojome, kad kiekviena naktis gali būti mūsų paskutinioji. Naktinė malda davė mums daug suraminimo", aiškinosi slaugytojas Baldridge.

Tą dieną, kai negrų vadas Martin Luther

Pirmosios dienos, įvykdžius sovietų okupaciją Čekoslovakijoje: senieji ir jaunieji gyventojai reiškia protestą ir pyktį rusui bolševikui okupantui. Čekai, minėdami Sovietų Rusijos ir jos satelitų kariuomenės įsibrovimą į Čekoslovakiją vienerių metų sukaktį, rugpiūčio 21 d. tūkstančiai gyventojų buvo susirinkę Prahos aikštėje, reikalaudami rusų bolševikų kariuomenės pasitraukimo iš Čekoslovakijos teritorijos.

King buvo nužudytas, komunistai pranešė jiems apie įvykį ir reikė ypatingą užuojautą negrui jūreiviui. Vėliau raudonieji visokiais būdais mėgino jį sukiršinti prieš baltuosius dėl Martyno Kingo nužudymo.

Jūrininkų Šv. Raštas

Šiaurės Korėjos komunistai bandė visokiais būdais sukiršinti amerikiečius jūreivius. Šis dalykas paaiškėjo, kai kaliniai nutarė, jog jie 'parašys' Šv. Raštą.

Naktiniame susirinkime jie nutarė, kad kiekvienas įgulos narys surašys ant popierių visus Šv. Rašto tekstus, kuriuos jie atsimena. Tuos tekstus jie surašydavo ir vėliau duodavo kitiems pasiskaityti ir suvienodinti. Ir taip buvo atkurtas jū Šv. Raštas.

Jūrininkai slėpė šį savo Šv. Raštą. Kartais jie slėpdavo ant kūno, nes sargai nuodugniai iškrėsdavo barakus, ieškant slėpiamų dalykų. Raudonieji tik retkarčiais priversdavo jūreivius nusivilkti rūbus, krečiant baraką.

Visi jūreiviai susirūpindavo ir gelbėdavo vienas kitą paaiškęjus, jog vienas ar kitas ieško būdų nusižudyti po žiauraus tardymo naktį. Vienas jūreivis po tokių brutališkų tardymų buvo dalinai išpasakojęs kai kurias pas-

laptis. Grįžus iš tardymo, jis suprato ką buvo pasakęs ir panoro bėgti, kad būtų nušautas.

Tokiais atvejais kaliniai jūrininkai kalbėdavosi su nelaiminguoju, o vėliau bendrai meldavosi, prašydami nusiminusiam paguodos ir drąsos įvykiui pergyventi.

Radio technikas Charles Crandell pasakoja apie įvykį, kuris atsitiko praėjusių metų gruodžio mėnesį, pajutus, jog gali įvykti išlaisvinimas. Tuo laiku jis ir kiti labai nuširdžiai meldėsi, kad gandas taptų tikrove. Artėjo Kalėdos, o išlaisvinimo vis nėra. "Tada, sakė technikas Crandell, buvo sunkiausios dienos. Maldos atrodė tuščios ir būdavo sunku melstis."

Kitą dieną amerikiečiai jūrininkai buvo išvesti iš barakų nakties metu. Jūrininkai susirinko paskutinei maldai ir pranešė sargams: "Dievas išklausė mūsų maldą". Ir net tada sargai mėgino visai aiškinti, kad Šiaurės Korėjos valdžia pasigailėjo jų ir išlaisvino.

Po išlaisvinimo jūrininkai suieško kunigą, ministerį ir rabiną, kad pareikštų nuširdžią padėką Viešpačiui už gautas malones sunkiose valandose.

MINUTĖ PER PASAULĮ

— Belgijos kardinolas Leo Suenens, dalyvaudamas St. Mary's College, Notre Dame, įvykusioje konferencijoje, kuri svarstė temą "Vienuolė pasaulyje", užsiminė vyskupo Shannon pasitraukimo perdėtą išgarsinimą ir pavadino tai "nelaimingu atveju". "Jis turėjo teisę sekti savo sąžinę, bet gaila, kad jo laišką popiežiui tapo viešu dalyku. Tai pakeitė visą padėtį". Užklaustas, ką jis manęs apie kunigus, kurie atsisako kunigystės dėl nenoro laikytis celibato, bet nori ar net bando toliau eiti kunigiškas pareigas, jis atsakė: "Tai lojalumo klausimas. Jie neturėtų eiti pareigas kunigystės, kurios atsisakė". Tačiau jis pridėjo, kad celibato priežastys turi būti atidžiai išstudijuotos. Pasak jo, ateityje "nevedusiems kunigams neturėtų būti leista vesti, bet vedusiems vyrams turėtų būti leista tapti kunigais".

— Čekoslovakijos žvalgybos karininkas per Austriją persikėlė į Vakarus ir dabar yra amerikiečių žinioje. Jis atnešęs daug svarbių žinių apie 29 rusų šnipų veiklą Europoje.

— Vakarų Vokietija yra vienintelė Europoje, kuri plačiai atvėrė duris kitų Europos valstybių darbininkams uždarbiauti savo pramonės įmonėse. Didžiausią grupę sudaro italai (347,000), paskui turkai, graikai ir jugoslavai. Ispanų darbininkų V. Vokietijoje sumažėjo, nes Ispanijos ūkis pradėjo smarkiai kilti.

— Prancūzijos frankas nuvertintas 12,5 proc. Toks procentas, sakoma, negalės smarkiau sukrėsti kitų kraštų valiutų, kaip pvz. anglų svaro, vokiečių markės ar Amerikos dolerio.

— Sovietų Rusijos vadovai paspaudė arabus. Pastarųjų dviejų mėnesių bėgyje staiga ir beveik vienu kartu komunistų valdomą Rytų Vokietiją pripažino šios arabų valstybės: Sudanas, Irakas, Sirija, Pietų Jemenas (buvęs Adanas) ir Egiptas. Ir tai yra Maskvos vadovų spaudimo vaisius.

— Ispanija grąžino Marokui ilgai valdytą Ifni koloniją, dabar iš visų pusių apsuptą Maroko teritorijos. Tai 580 kv. mylių žemės

gabaliukas ant Viduržemio jūros kranto prieš Kanarų salas. Pirmą kartą tą gabalą Ispanija užvaldė 1476, buvo išvyta 1524, bet ji vėl atgavo iš Maroko 1860 metų sutartimi. Nusikratęs Prancūzijos globos po II Pasaulinio karo, Marokas paprašė Ispaniją iš Ifni pasitraukti. Byla kelis metus buvo Jungt. Tautose, bet kai Ispanijos Franko susirūpino arabų draugyste, Maroko reikalavimas buvo patenkintas.

Kada Sovietų Rusijos vadovai susipras grąžinti Lietuvai, Latvijai ir Estijai laisvę ir nepriklausomybę.

— Katalikų ir protestantų susikirtimai Šiaurės Airijoje: Dešimt mėnesių trukę susidūrimai tarp katalikų ir protestantų Šiaurinėje Airijoje priartėjo prie pilietinio karo ribos. Visiškas nesiskaitymas su katalikų mažumos teisėmis, aški diskriminacija rinkimuose, darbovietėse ir netgi butų bei namų paskirstyme juos privertė griebtis žūtbūtinų priemonių. Premjero J. Chichester-Clar vyriausybė nepravedė jokių reformų, kurios užtikrintų lygias teises katalikams. Tokio valdymo pasekmės yra labai liūdnos: sproginėjantys Molotovo kokteiliai, šūviai, degančios krautuvės, įmonės ir gyvenamieji namai sostinėje Belfast. Negalutiniais duomenimis, žuvusių yra 10, sužeistųjų daugiau kaip 300. Tvarkai atstatyti Britinijos valdžia buvo priversta atsiųsti kariuomenės dalinius, kuriuos katalikai sutiko, kaip savo išvaduotojus, nes visa policija Šiaurės Airijoje yra protestantų rankose.

— Dr. Ph. Blaibergas, kuriam širdies perkėlimo operacija buvo padaryta 1968 m. sausio 2 d. P. Afrikoje, mirė šiomis dienomis Cape Town ligoninėje, išgyvenęs su svetima širdimi devyniolika su puse mėnesių.

— Prel. Petras Silvinskas, sekretoriavęs Apaštališko delegato arkiv. Raimundi įstaigoje Washingtone, grįžta į savo Philadelphijos vyskupiją, kur profesoriaus šv. Karolio Boro-mėjaus seminarijoje, Overbrook, Pa.

Vatikano valstybės sekretorius J. Villot (dešinėje) su šiais metais paskirtuoju nauju Prancūzijos kardinolu J. Danielou, žymiu teologu. Jis yra Jėzuitų ordino narys.

— Sovietų Rusijos žymus rašytojas Anatolijus Kuznecovas pabėgo iš Maskvos į Londoną, nebegalėdamas pakęsti rusiškojo bolševikinio marksizmo. Jis Sovietų Rusiją laiko didžiuliu kalėjimu, kurio kiekviename kampe yra KGB voratinkliai. Marksizmo-leninizmo idėja jau atgyveno savo dienas, o rašytojams primetamas socialistinis realizmas iš tikrųjų yra jų laisvės varžymas ir kūrybinių pastangų slopinimas. Autobiografinėje vaikystės dienų knygoje „Bari Jar“, kuri atskleidė sovietinį antisemitizmą ir vokiečių vykdytą žydų žudymą Kieve, A. Kuznecovas yra prasitaręs, kad vokiečiai jį turėjo sušaudyti mažiausiai 20 kartų. Dabargi jis šypteli, jog atėjo laikas būti sušaudytam dvidešimt pirmą kartą sovietinėmis kulkomis.

A. Kuznecovui du kartu yra tekę matyti deginamas knygas. 1937 m. jos buvo deginamos Stalino įsakymu, o 1942 m. knygas Kieve degino vokiečiai. Laužo liepsnos šiandien laukia visų A. Kuznecovo Sovietų Sąjungoje išleistų raštų, kurie, be abejonės bus išmesti iš knygynų ir bibliotekų. Už šį žingsnį A. Kuznecovas yra iš anksto dėkingas Kremliaus įsakymų vykdytojams, nes cenzorių sudarytų knygų jis nelaiko savo kūriniais.

— Lietuvių liaudies drožiniai — jeigu jie meniškai ir skoningai atlikti, yra puikus bu- to pagražinimas. Įvairių Liudo Montrimo gra- žiai ir skoningai atliktų drožinių galima gau- ti „Drauge“, 4545 W. 63rd Str., Chicago, Ill. Iš įvairių vietovių atvažiavusieji lietuviai kvie- čiami užėiti ir pasirinkti.

Įvairu ir įdomu

— Zigfridas Vaitužis, kurio tėvai gyvena Litrock, N. Guilford, Connecticut, apgynęs disertaciją Marylando universitete, gavo mikrobiologijos ir biochemijos daktaro laipsnį.

Pradėjęs mokytis Vokietijoje, Zigfriedas Vaitužis baigė New Haveno aukštesniąją mokyklą ir tęsė studijas Connecticuto ir Marylando universitetuose. Dabar jis pradėjo dirbti Marylando universiteto mikrobiologijos fakultete kaip asistentas profesorius.

— Kurios ligos kuo kvepia? Lenkų "Wieżaczar Wroclavia" informuoja, kad škarletina sergantieji turi šviežios duonos kvapą, šiltinė (typhus) dvokia pelėmis, reumatikai išleidžia rūgštų kvapą, o diabetikai kvepia acetonu; raudonligė turi paukščių plunksnų kvapą, maras išduoda supuvusių obuolių ir medaus kvapą. Kyla klausimas, kuo kvepia medus. Argi supuvusiais obuoliais?!

— Australijos imigracijos ministeris Sneden susirūpinęs pargabenti viengungių moterų iš Europos kraštų. Moterys 18-45 metų iš Jugoslavijos ir Italijos gali atvykti už 25 dol. Netrukus moterys galės atvykti ir iš Graikijos. Tuo norima išlyginti viengungių vyrų ir moterų santykį. Iki šiol viengungių vyrų atvykdavo daugiau už moteris.

— Nuostabus įvykis Pakistane. Karačyje, Pakistane, buvo palaidota liesutė pustrėčių metų mergytė, bet vėliau jos motina sapnavo, kad vaikas nėra miręs. Ji pasakojo, kad baltai apsilvilkęs senas žmogus sakė jai sapne eiti ir atkasti kapą ir kad ji suras savo gyvą vaiką. Žmonės iš jos juokėsi. Bet ji reikalavo kapą atkasti ir buvo padaryta daugeliui žmonių dalyvaujant. Mergaitė buvo rasta sėdinti ir čiulpianti savo pirštuką. Ji buvo užkasta 50 valandų. Vėliau tūkstančiai žmonių atėjo aplankyti to "stebuklingo vaiko".

— Australija tampa vis turtingesnė. Australija jau ir šiaip turtingas kraštas dar toliau turtėja naujų mineralų ir metalų suradimais. Pietų Australijoje, apie 80 mylių nuo Port Augusta, nuo 1970 m. bus pradėta gaminti varį ir sidabrą. Šiuo metu apskaičiuojamos

atsargos siekia 3,2 mil. tonų rūdos, turinčios 1.04 proc. vario ir 0.35 uncijos sidabro iš tonos. Vis surandama ir naujos naftos.

— Italijos parlamentas, patvirtino premjero M. Rumoro sudarytą krikščionių demokratų ir socialistų koalicinę vyriausybę, atsisakiusią komunistų paramos. Ankstyvesnį premjero M. Rumoro koalicinį ministerių kabinetą buvo sugriovęs skilimas socialistų eilėse dėl santykių su komunistais.

— Tikėti, ar ne? Iš Londono pasklido žinia, kad vyrai, dažnai valgę čiršintą jautieną (steak) ir bulves (chips) greitesniu laiku praplinka. Tiesa, ar netiesa — sunku pasakyti.

— Atostogų metu ar joms pasibaigus lietuviškoji knyga buvo ir lika geriausiu draugu, kuris niekada nesupyksta ir niekad nepagauna. Gerų lietuviškų knygų galima gauti "Drauge". Pareikalavusiems katalogai siunčiami nemokamai.

Degė Nevėžis Lietuvoje

Nepirmą ir nepaskutinį kartą spaudos puslapiuose užtinki rašinius ir pranešimus apie Lietuvos upių ir ežerų vandens teršimą. Ši problema vis dar tebėra neišspręsta. Reikalai ne tik ne gerėja, bet dargi blogėja.

P. Marcinkus "Komjaunimo Tiesos" 143 nr. rašo: "Žiūrėk, tai iš vieno, tai iš kito Lietuvos kampelio ateina nerami žinia. Šešupėje dūsta žuvys, Akmena nuplaukė dizelinio kuro dėmės. Užsidegė Nevėžis. Rodos, neįtikėtinas dalykas, kad degtų upė, o štai neseniai ėmė ir užsiliepsnojo, pertekūsi visokių sūsių į ją suleidžiamų degalų. (...) Štai Žeimenos aukštupyje rasta naftos produktų 4-5 kartus daugiau, negu leidžia žuvininkystės normos. Iš kur čia nafta, jeigu šiame rajone nėra stambesnių pramonės įmonių? Ogi vandens teršia aplinkiniai ūkiai, netinkamai laikydami naftos produktus, vairuotojai, plaunantieji mašinas ežere arba upėje, žodžiu, kiekvienas, kuris tiesiog ant žemės pila tepalus..."

— "Vaizdo" spaustuve Vilniuje (buvusi Juozo Kapočiaus) dabar paskirta beveik išimtinai vadovėlių spausdinimo darbams vykdyti.

OKUPUOTOJE LIETUVOJE

Truputį žinių apie Vilniaus universitetą

“Gimtas Kraštas” 29 nr. paskelbė paskalbėjimą su Vilniaus universiteto rektorium prof. dr. J. Kubiliūm apie šį seniausią Lietuvoje mokslo židinį. Pokaryje mokslo metus pradėjęs su 600 studentų, universitetas jau yra paruošęs ir gyvenimui išleides apie 16,000 diplomuotų specialistų. Jame dabar dirba apie 800 profesorių, docentų, dėstytojų, veikia 11 fakultetų, turinčių 28 į keletą šakų suskirstytas pagrindines specialybes.

Po dvidešimtmečio pertraukos šiemet vėl bus ruošiami psichologai. Jaunimas labiausiai domisi humanitariniais mokslais ir ekonomika. Sekantiems mokslo metams Vilniaus Universitetas priims 1.425 abiturientus į dieninių skyrių, 850 — į neakivaizdinį ir 435 — į vakarinį skyrių. Ekonomikos fakultete studijas pradės 375 studentai, vien tik pramonės planavimą studijuos 250 jaunuolių.

Prof. dr. J. Kubiliaus teigimu, priėmimo komisija pareiškimų šiemet gavo tris kartus daugiau nei praėjusių metų tuo pačiu laiku. 16-17 š. statytus universiteto rūmus papildys universiteto miestelis Antakalnio gale. Naujame pastate jau yra įsikūrę fizikos ir matematikos fakultetai, pernai buvo padėti pamatai ekonomikos fakultetui.

Okupanto ruso bolševiko vėliava
Gedimino kalne

Visą Lietuvą užliejo banga propagandinių mitingų, kurių tikslas yra atžymėti 25-tąsias “išlaisvinimo” metines, nors iš tikrųjų ši sukaktis liečia tik vieno okupanto pakeitimą kitu. Pagrindinės iškilmės vyko Vilniuje liepos 12-13 d.d. prie Lenino, gen. I. Černiachovskio paminklų, karių kapinėse ir Vingio parke. Vilniečių vardu buvo priimta ir pasiūstyta padėkos rezoliucija Sovietų Rusijos kompartijos centro komitetui, aukščiausiojo Sovieto prezidiumui ir ministerių tarybai.

Kaip atrodė tas tariamasis išvadavimas, liudija “Literatūroj ir Mene” paskelbtas pranešimas: “Prieš ketvirtį amžiaus Gedimino pilies bokšte suplevėsavo raudona laisvės vėliava, iškelta tarybinių karių-išvaduojujų. Baigėsi juoda hitlerinės okupacijos naktis...” Tai gi, Gedimino bokšte buvo iškelta ne lietuviška trispalvė, bet okupanto ruso bolševiko vėliava. Hitlerinės okupacijos naktį pakeitė stalininis teroras, egzekucijos, masiniai trėmimai į Sibirą, partizanų žūtibūtinė kova, pavyzdžio Lietuvos istorijoje neturėjusios represinės priemonės.

DABARTINĖ PROGA NEPASIKARTOS PAGERBTI LIETUVOS KANKINIUS

Mums, dabar gyvenantiems, tenka nepasikartojanti privilegija įamžinti Lietuvos vardą ir jos kankinių atminimą lietuviška koplyčia šv. Petro bazilikoje, Romoje.

Tapti šio darbo dalininku laiko jau nedaug beliko.

Kviečiame visus įamžinti savo ir savųjų vardus Lietuvos Kankinių koplyčios kūrėjų tarpe.

Aukas siųsti adresu:

LITHUANIAN MARTYRS' CHAPEL FUND.
2701, W. 68th Street
Chicago, Illinois 60629

20

MAGD. SEDIENE HON SUB.
4617 S. HERMITAGE AVE.
CHICAGO, ILL. 60609

Kun. St. Ylos paruoštas turtingas savo išvaizda ir turiniu maldynas, kuriame telpa maldos bet kokia gyvenimo proga, giesmės, litanijos, religinių papročių aprašymai, išpažinčių svetimomis kalbomis tekstai bei kita, kiekvienam katalikui reikalinga apmąstymui ar susikanpimui medžiaga ir informacija.

Net keičiantis bažnytinėms apeigoms maldynas visada bus reikalingas ir naudingas, nes jis pagrįstas Dievo žodžiu ir Jo apreikštomis tiesomis.

